

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ СТАРИЯТ МОСТ

chitanka.info

Над една шумлива река — от единия бряг до другия — се беше протегнал стар дървен мост с разклатени устои и греди, прогнили от годините, проядени от червеите. По него минаваха селяни, търкаляха се коли, натоварени с дърва и снопи, клатушкаха се магарета, които мъкнеха череши в кошници или тютюневи листа в кошове. Под моста между гредите си бяха измайсторили гнезда цял орляк лястовички, а долу в синия вир подскачаха пъргави сребърни рибки. Много сладко чуруликаха птиченцата в лястовичите гнезда, но престарелият мост не се радваше на техните песни.

Веднъж той се обърна към изкорубената върба, която мятеше сянка отгоре му, и рече:

— Додея ми, сестро върбо, тука да бъда мост. Цял живот денем и нощем по гърба ми гърмолят прости селски коли. Вечерно време, щом задрема първия си сън, ето че пристига някоя закъсняла кола. Раздрусва ме, пробужда ме и ми прогонва съня. А сутрин ония гладни пискунчета в гнездото вдигат такава врява, че главата ми ще се пръсне; Най ми е обидно, дето ме мачкат корави копита, пробити цървули от нещавена кожа и напукани пети на босоноги жени и деца. Искам да се махна оттука и да замина надолу към равнината. Там, казват, имало голям град, а реката го разделяла на две половини. Ще ми се да се изтегна над водата в този град и да свържа двете му половини. Над мене с грохот ще минават електрически трамваи, ще се плъзгат автомобили с меки гумени колелета и ще крачат хубави девойки с високи токчета, а под мене наместо жаби ще плуват бързи моторници и параходи с високи комини. Кажи ми, върбо крайбрежна, какво да сторя, че да се махна от този див край?

— Какво ли? — отвърна дълбокоумно върбата: — Тази работа е много проста. Потрай, додето се разтопят снеговете и завалят поройните дъждове. Тогава реката ще придойде, а пък ти ѝ се помоли да те грабне и да те отнесе до големия град. Стигнеш ли, мятай се върху двата бряга и не мърдай оттам. Щат не щат, ще те признаят за градски мост.

— А лястовичите пиленца? — обади се един шаран от вира. — Нали по онова време те ще бъдат с голи крилца и не ще могат да изхвъркнат от гнездата?

— Пет пари не давам аз за никакви пиленца. Нека се удавят! — скръцна мостът.

Шаранът изпляска сърдито и изчезна в дълбочината.

Лястовичките не чуха този разговор, защото бяха отлетели на юг още през есента.

Старият мост задряма, унесен от зимните виелици.

Щом Баба Марта дъхна в шепите си, за да си стопли пръстите, снегът захвана да се топи. Пролетта пристигна. Над избуялите върбалаци закръжиха лястовиците. Те снесоха яйчица и на бърза ръка измътиха пиленца. Забучаха пороите в долищата. Светкавици раздраха небето. Плиснаха дъждове. За два-три дни реката преля бреговете си. Мостът затрепера от вълнение. Когато водата спря до гредите му, той почна да ѝ се моли:

— Вдигни ме! Отнеси ме надолу към равнината!

Лудата река сякаш туй и чакаше. Зашумя още по-силно, размъти се, плисна наляво и надясно, напрегна сили, грабна овехтелите мост с лястовичите гнезда и го понесе. Рожбите на лястовиците се бяха сгушили в перушинката, изтръпнали от ужас. Техният последен писък заглъхна в грохота на вълните, които удариха моста наляво върху една канара, блъснаха го надясно върху дънерите на крайбрежните върби и го разпиляха дръвце по дръвце.

Упътиха се подпорите, гредите и перилата на селския дървен мост надолу по течението. Преди да стигнат в равнината, те се спряха до бента на една замлъкнала отколе воденичка с порутен покрив. Старият воденичар седеше на брега и димеше с ореховата си луличка. Очите му бяха натъжени, защото мливарите вече не се отбиваха при него, а слизаха долу на електрическата мелница — там да си смелят житото.

Като видя дървените останки от съборения мост, старецът скочи, грабна една дълга кука и измъкна всичките дървета на брега. Дълго се чеса по тила и се чуди какво да направи от тях. Най-сетне реши: ще си построи кочина. Воденичарят беше сръчен човек. Захвана да дяла и чука, направи си нова кочина от вехтите дървета и затвори в нея една стара свиня с осем свинчета. Загрухтяха от сутрин до вечер лакомите жители на кочината, а някогашният вехт мост запращя от мъка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.